

Wiceprzewodniczący Rady Miejskiej w Czeladzi

ul. Katowicka 45; 41-250 Czeladź
tel. (032) 76- 37-933; Fax:032/76-33-694,
e-mail: przewodniczacym@um.czeladz.pl

Czeladź, dnia 15 kwietnia 2014 r.

SE-RM. 0002.5.2014

PORZĄDEK OBRAD LXVII SESJI RADY MIEJSKIEJ W CZELADZI zwołanej na dzień 18 kwietnia 2014 r. na godzinę 07:30

1. Otwarcie obrad sesji i stwierdzenie prawomocności sesji
2. Wnioski w sprawie zmiany porządku obrad
3. Rozpatrzenie projektu oraz podjęcie uchwały w sprawie ustanowienia pełnomocnika procesowego w sprawie z powództwa Teresy Kosmali przeciwko Urzędowi Miasta Czeladź o uznaniu za bezskuteczne obniżenie wynagrodzenia, będącego skutkiem uchwały Rady Miasta Nr LVIII/822/2013 z dnia 22 sierpnia 2013 r. w sprawie ustalenia wynagrodzenia Burmistrza Miasta Czeladź.
4. Zamknięcie obrad sesji.

Wiceprzewodniczący
Rady Miejskiej w Czeladzi

mgr Dominik Penar

SE-RM.0002.5.2014

Czeladź, 14.04.2014 r.

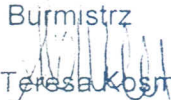
**Przewodnicząca
Rady Miejskiej w Czeladzi
Pani Jolanta Moćko**

Na podstawie art. 20 ust. 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 594z późn.zm.) wnoszę o zwołanie sesji Rady Miejskiej w Czeladzi.

Proponowany porządek obrad sesji:

1. Otwarcie obrad sesji i stwierdzenie prawomocności sesji.
2. Wnioski w sprawie zmiany porządku obrad.
3. Rozpatrzenie projektu oraz podjęcie uchwały w sprawie: w sprawie ustanowienia pełnomocnika procesowego w sprawie z powództwa Teresy Kosmała przeciwko Urzędowi Miasta Czeladź, o uznanie za bezskuteczne obniżenie wynagrodzenia, będącej skutkiem uchwały Rady Miasta Nr LVII/822/2013 z dnia 22 sierpnia 2013r. w sprawie ustalenia wynagrodzenia Burmistrza Miasta Czeladź.
4. Zamknięcie obrad sesji.

W załączeniu przekazuję projekt w/w uchwały.

Burmistrz

mgr Teresa Kosmała

Otrzymują:
1. adresat
2. a/a

/Projekt/

UCHWAŁA Nr xx/xx/2014
RADY MIEJSKIEJ W CZELADZI

z dnia 2014r.

w sprawie ustanowienia pełnomocnika procesowego w sprawie z powództwa Teresy Kosmali przeciwko Urzędowi Miasta Czeladź, o uznanie za bezskuteczne obniżenie wynagrodzenia, będącej skutkiem uchwały Rady Miasta Nr LVII/822/2013 z dnia 22 sierpnia 2013r. w sprawie ustalenia wynagrodzenia Burmistrza Miasta Czeladź.

Na podstawie art. 95 § 1, art. 96 oraz 98 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964r. Kodeks cywilny (t.j. Dz.U. z 2014r., poz. 121), art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 2008r. o pracownikach samorządowych (Dz.U. z 2008r., Nr 223, poz. 1458 z późn. zm.) oraz art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2013r., poz. 594).

Rada Miejska w Czeladzi
uchwała co następuje:

§ 1.

1. Udziela się pełnomocnictwa procesowego do reprezentowania pracodawcy przed Sądem Pracy w sprawie z powództwa Teresy Kosmali, zatrudnionej w Urzędzie Miasta Czeladź na stanowisku burmistrza, o uznanie za bezskuteczne obniżenie wynagrodzenia, będącej skutkiem uchwały Rady Miasta Nr LVII/822/2013 z dnia 22 sierpnia 2013r. w sprawie ustalenia wynagrodzenia Burmistrza Miasta Czeladź.
2. Niniejsze pełnomocnictwo obejmuje również umocowanie do reprezentowania pracodawcy we wszelkich instancjach właściwych w tej sprawie, w tym do wnoszenia wszelkich środków odwoławczych.
3. Pełnomocnik może ustanawiać dla pracodawcy dalszych pełnomocników.

§ 2.

Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Miasta Czeladź.

§ 3.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

1046 11.10/2014
Burmistrz Miasta Czeladź
RADA MIEJSKA W CZELADZI
K12796

Uzasadnienie:

Zgodnie z treścią art. 8 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych:

„1. Pracodawcą wójta jest urząd gminy.

2. Czynności z zakresu prawa pracy wobec wójta (burmistrza, prezydenta miasta), związane z nawiązaniem i rozwiązaniem stosunku pracy, wykonuje przewodniczący rady gminy, a pozostałe czynności - wyznaczona przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta) osoba zastępująca lub sekretarz gminy, z tym że wynagrodzenie wójta ustala rada gminy, w drodze uchwały”.

Konsekwencją ww. podziału kompetencji do wykonywania czynności w sprawach z zakresu prawa pracy wobec wójta jest prawo do reprezentowania urzędu gminy jako pracodawcy wójta w postępowaniu sądowym. I tak w sporze dotyczącym nawiązania lub rozwiązania stosunku pracy organem reprezentującym urząd gminy może być jedynie przewodniczący rady gminy. W sporze dotyczącym wynagrodzenia wójta organem upoważnionym do reprezentowania pracodawcy może być jedynie rada gminy. W sporze dotyczącym innych spraw osobą reprezentującą pracodawcę będzie wyznaczony do tego przez wójta pracownik lub sekretarz gminy. Takie wnioski natury procesowej wynikają z reguł prawa materialnego zawartych w art. 8 ustawy.

2014 04 28 10:30

Stawiennictwo osobiste obowiązkowe

Sąd Rejonowy w Będzinie
IV Wydział Pracy
ul. Sączewskiego 23
42-500 Będzin

URZĄD MIASTA CZELADŹ

Data wysłania: 4 kwietnia 2014
Sygnatura akt: IV P 223/13
Termin: 7 maja 2014r. o godz. 10:30 sala 330

4822 08. 04. 2014 D-1
załącznik
Podpis: [signature]

SĄD REJONOWY
SE-RM.0005.6.2014
wzpl. 15.04.2014
Podpis: [signature]

Urząd Miasta Czeladź

ul. Katowicka 45
41-250 Czeladź

WE Z W A N I E

Sąd Rejonowy w Będzinie IV Wydział Pracy

doręcza **pozew wraz z załącznikami**
wniesiony przez *Teresa Kosmala* w sprawie *o uznanie za bezskuteczne*
zobowiązując do złożenia :
odpowiedzi na pozew - w terminie 2 tygodni pod rygorem zwrotu;
a nadto:
- akt osobowych powódki - w oryginałach;
- w terminie 2 tygodni pod rygorem grzywny

i wzywa aby w dniu 7 maja 2014r. o godz. 10:30 stawił(a) się w tym Sądzie
w sali nr 330 gdzie będzie przesłuchiwany(a) w charakterze pozwanego
w sprawie z powództwa *Teresy Kosmali* przeciwko
Urzędowi Miasta Czeladź o uznanie za bezskuteczne

Stawiennictwo obowiązkowe osobiście lub przez pełnomocnika
(wraz z dowodem tożsamości)

Na zarządzenie Sędziego
Kierownik Sekretariatu Edyta Szastak

Pismo nie wymaga podpisu własnoręcznego na podstawie §19 ust. 4 zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12.12.2003r. w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów sądowych oraz innych działów administracji sądowej jako właściwie zatwierdzone w sądowym systemie teleinformatycznym.

POUCZENIE

1. Pozwany może przed pierwszym posiedzeniem wyznaczonym na rozprawę wnieść odpowiedź na pozew. Pozwany ma obowiązek wniesienia odpowiedzi na pozew oraz złożenia dalszych pism przygotowawczych, jeżeli przewodniczący tak zarządzi (art. 207 § 1 i 3 zd. 1 kpc).
2. Odpowiedź na pozew, odpowiadająca wymogom pisma procesowego powinna być złożona w terminie oznaczonym przez sąd (art. 207 § 2 kpc). W odpowiedzi pozwany może oświadczyć, że nie uznaje żądania bądź uznaje żądanie pozwu w części, podaje zwięźle stan sprawy, wypowiada się co do twierdzeń strony przeciwnej i dowodów przez nią powołanych, wskazuje dowody, które mają być przedstawione na rozprawie lub je załącza (art. 206 § 2 pkt. 1 kpc). Pismo powinno zawierać następujące elementy: oznaczenie sądu, do którego jest kierowane, imię i nazwisko lub nazwę stron, ich przedstawicieli ustawowych i pełnomocników, oznaczenie rodzaju pisma, osnowę wniosku lub oświadczenia oraz dowody na poparcie przytoczonych okoliczności, podpis strony albo jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika, wymienienie załączników (art. 126 kpc).
3. Do pisma należy dołączyć jego odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich uczestniczącym w sprawie osobom, a ponadto jeżeli w sądzie nie złożono załączników w oryginale, po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 128 § 1 kpc).
4. W toku sprawy złożenie pisma przygotowawczego następuje tylko wtedy, gdy sąd tak postanowi. Pismo złożone z naruszeniem tego rygoru podlega zwrotowi, chyba że pismo obejmuje wyłącznie wniosek o przeprowadzenie dowodu (art. 207 § 3 zd. 2 kpc).
5. Odpowiedź na pozew i pismo przygotowawcze nie złożone w terminie podlegają zwrotowi (art. 207 § 7 kpc).
6. Strony mogą w toku posiedzenia, a jeżeli nie były obecne, na najbliższym posiedzeniu zwrócić uwagę sądu na uchybienia przepisom postępowania, wnosząc o wpisanie zastrzeżenia do protokołu (art. 162 zd. 1 kpc).
7. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew, w dalszym piśmie przygotowawczym lub we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności (art. 207 § 6 i art. 217 § 2 kpc).
8. Niestawiennictwo stron w zasadzie nie tamuje rozpoznania sprawy przez sąd, jednak może spowodować dla strony negatywne skutki.
9. W razie niestawiennictwa pozwanego lub w sytuacji gdy mimo stawienia się pozwany nie bierze udziału w sprawie sąd wyda wyrok zaoczny (art. 339 § 1 kpc), któremu z urzędu nadaje rygor natychmiastowej wykonalności (art. 333 § 1 pkt. 3 kpc). Pozwany przeciwko któremu zapadł wyrok zaoczny, może złożyć sprzeciw w ciągu dwóch tygodni od doręczenia mu wyroku (art. 344 § 1 kpc). W przypadku zawinionego niestawiennictwa koszty rozprawy zaocznej ponosi pozwany (art. 348 kpc).
10. Jeżeli w sprawach małżeńskich, rodzinnych oraz opiekuńczych strona wezwana do osobistego stawienia się nie stawia się bez usprawiedliwionych powodów, sąd może ją skazać na grzywnę (art. 458 kpc w zw. z art. 429 kpc).
11. Każda ze stron może w piśmie procesowym żądać przeprowadzenia rozprawy w jej nieobecności (art. 209 kpc). Pomimo takiego wniosku strony, przewodniczący może zarządzić wezwanie strony do osobistego stawienia się (art. 208 § 1 pkt. 1 kpc).
12. Usprawiedliwienie niestawiennictwa z powodu choroby wymaga przedstawienia zaświadczenia potwierdzającego niemożność stawienia się na wezwanie lub zawiadomienie sądu, wystawionego przez lekarza sądowego (art. 214¹ § 1 kpc). Informacje o miejscach, dniach i godzinach przyjęć lekarzy sądowych, wraz z ich imieniem i nazwiskiem oraz numerem telefonu, wywiesza się na tablicach w siedzibach sądów, prokuratur, komend i komisariatów Policji, innych organów uprawnionych do prowadzenia dochodzeń, okręgowej rady adwokackiej i rady okręgowej radców prawnych, właściwym dla obszaru właściwości danego sądu okręgowego, a także w miejscach wykonywania zawodu lekarza przez lekarzy sądowych (art. 8 ust. 1 w zw. z art. 7 ust. 3 ustawy o lekarzu sądowym (Dz.U. z 2007r. nr 123, poz. 849, z późn. zm.)
13. Strony i ich organy lub przedstawiciele ustawowi mogą działać przed sądem osobiście lub przez pełnomocników (art. 86 kpc).
14. Strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Sąd pomija twierdzenia i dowody, jeżeli są powoływane jedynie dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione (art. 217 § 1 i 3 kpc).
15. Gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane (art. 230 kpc).
16. Nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości (art. 229 kpc).
17. Strona zwolniona przez sąd od kosztów sądowych w całości lub części może domagać się ustanowienia

adwokata lub radcy prawnego. Osoba fizyczna nie zwolniona przez sąd od kosztów sądowych może domagać się ustanowienia adwokata lub radcy prawnego, jeżeli złoży oświadczenie, z którego wynika, że nie jest w stanie ponieść kosztów wynagrodzenia adwokata lub radcy prawnego bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny. Osoba prawna lub jednostka organizacyjna, której ustawa przyznaje zdolność sądową, nie zwolniona przez sąd od kosztów sądowych może się domagać ustanowienia adwokata lub radcy prawnego, jeżeli wykaże, że nie ma dostatecznych środków na poniesienie kosztów wynagrodzenia adwokata lub radcy prawnego. Wniosek o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego strona zgłasza wraz z wnioskiem o zwolnienie od kosztów sądowych lub osobno, na piśmie lub ustnie do protokołu, w sądzie w którym sprawa ma być wytoczona lub już się toczy. Osoba fizyczna, która nie ma miejsca zamieszkania w siedzibie tego sądu, może złożyć wniosek o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego w sądzie rejonowym, właściwym ze względu na miejsce swego zamieszkania, który niezwłocznie przesyła ten wniosek sądowi właściwemu (art. 117 § 1-4 kpc).

18. Strony i ich przedstawiciele mają obowiązek zawiadomić sąd o każdej zmianie swego zamieszkania. Strona, która zgłosiła wniosek o dokonywanie doręczeń na adres oznaczonej skrytki pocztowej, ma obowiązek zawiadamiać sąd o każdej zmianie tego adresu. W razie zaniedbania tego obowiązku pismo sądowe pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia, chyba że nowy adres jest sądowi znany (art. 136 kpc).

POUCZENIE

(dotyczy wezwania o złożenie dokumentów)

1. Wezwany obowiązany jest przedstawić na zarządzenie sądu w oznaczonym terminie i miejscu dokument znajdujący się w jego posiadaniu i stanowiący dowód faktu istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy, chyba że dokument zawiera informacje niejawne lub zachodzą okoliczności uzasadniające możliwość uchylenia się od tego obowiązku (art. 248 kpc);
2. Wezwany obowiązany jest przedstawić na zarządzenie sądu w oznaczonym terminie i miejscu przedmiot oględzin znajdujący się w jego posiadaniu i stanowiący dowód faktu istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy, o ile pozwala na to rodzaj przedmiotu i nie jest to połączone ze znacznymi kosztami (art. 293 kpc w zw. z art. 248 § 1 kpc);
3. Jeżeli przedmiot oględzin jest w posiadaniu osoby trzeciej, a oględziny mają być dokonane w miejscu, gdzie przedmiot znajduje się, osoba ta obowiązana jest ułatwić dostęp do przedmiotu (art. 294 kpc);
4. Osoba trzecia w ciągu trzech dni od dnia doręczenia jej wezwania może z ważnych przyczyn żądać od sądu wzywającego zaniechania oględzin (art. 295 § 1 kpc);
5. Jeżeli strona bez usprawiedliwienia powodów nie wykona w toku postępowania postanowień lub zarządzeń, sąd może skazać ją na grzywnę w kwocie do 5.000zł. i odmówić przyznania kosztów lub zastosować jeden z tych środków. Gdy stroną tą jest jednostka organizacyjna, grzywnie podlega pracownik odpowiedzialny za wykonanie postanowień lub zarządzeń sądu, a w razie niewyznaczenia takiego pracownika lub niemożność jego ustalenia - kierownik tej jednostki (art. 475 kpc w zw. z art. 163 § 1 kpc);
6. Za nieuzasadnioną odmowę przedstawienia dokumentu przez osobę trzecią sąd, po wysłuchaniu jej oraz stron co do zasadności odmowy, skáže osobę trzecią na grzywnę w kwocie do 5.000zł. Osoba trzecia ma prawo żądać zwrotu wydatków połączonych z przedstawieniem dokumentu (art. 251 kpc);
7. Osobę trzecią, która bez uzasadnionych przyczyn nie zastosowała się do zarządzeń w przedmiocie oględzin, sąd skáže na grzywnę w kwocie do 5.000zł. (art. 296 kpc w zw. z art. 163 § 1 kpc). Osoba trzecia wezwana na termin oględzin ma prawo żądać zwrotu wydatków koniecznych, związanych ze stawiennictwem do sądu, oraz wynagrodze nia za utratę zarobku na równi ze świadkiem, a ponadto zwrotu wydatków połączonych z dostarczeniem przedmiotu oględzin (art. 297 kpc);
8. Strony i ich przedstawiciele mają obowiązek zawiadomić sąd o każdej zmianie miejsca swego zamieszkania. Strona, która zgłosiła wniosek o dokonywanie doręczeń na adres oznaczonej skrytki pocztowej, ma obowiązek zawiadamiać sąd o każdej zmianie tego adresu. W razie zaniedbania tego obowiązku pismo sądowe pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia, chyba że nowy adres jest sądowi znany (art. 136 kpc).

Czeladź 26.08.2013r.

Sąd Rejonowy

Wydział IV Pracy

w Będzinie 42-500

ul. Sączewskiego 23

Pismo zawiera
Dane Osobowe podlegające ochronie
(art. 1 ustawy z dnia 29.08.1997 r.
o ochronie danych osobowych
Dz.U. z 2002 r. Nr 101 poz. 926
z późniejszymi zmianami)

Powódka – Teresa Kosmala zam. ul. [REDAKTED] 41 – 253 Czeladź

Pozwany – Urząd Miasta w Czeladzi ul. Katowicka 45, 41 – 250 Czeladź

Wps -

Pozew

o uznanie za bezskuteczne obniżenie wynagrodzenia

W imieniu własnym składam niniejszy pozew o uznanie za bezskuteczne obniżenie mojego wynagrodzenia z tytułu pełnienia przeze mnie funkcji Burmistrz Miasta Czeladź obniżonego mi Uchwałą Rady Miejskiej w Czeladzi z dnia 22 sierpnia 2013 r. nr LVII/822/2013 i wnoszę o:

1. Uznanie za bezskuteczne obniżenie wynagrodzenia powódki w części dotyczącej wynagrodzenia zasadniczego, dodatku funkcyjnego jak i dodatku specjalnego
2. Po spełnieniu przesłanek przewidzianych prawem - wydanie wyroku zaocznego.
3. Przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron.

4. Przeprowadzenie dowodu z uchwał Rady Miasta z 3 lutego 2011 r. i 22 sierpnia 2013 r.
5. Przeprowadzenie dowodu z akt osobowych powódki
6. Przeprowadzenie dowodu z protokołu z obrad Sesji Rady Miasta z dnia 22 sierpnia 2013 r.

Uzasadnienie

Powódka zatrudniona jest w Urzędzie Miasta Czeladź na stanowisku Burmistrza Miasta. Stosunek pracy został nawiązany na podstawie wyboru w dniu 17 grudnia 2010 r. Uchwałą nr V/34/2011 z dnia 03 lutego 2011 roku Rada Miejska w Czeladzi przyznała powódce wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 6000,00 zł, dodatek funkcyjny w kwocie 2100,00 zł oraz dodatek specjalny w wysokości 40% łącznego wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego w kwocie 3240,00 zł z mocą od 17 grudnia 2010 r. tj. od daty zaprzysiężenia Burmistrza. W dniu 24 czerwca 2013 r. Rada Miejska w Czeladzi uchwałą nr LII/800/2013 nie udzieliła powódce jako Burmistrzowi absolutorium z tytułu wykonania budżetu za 2012 rok z pobudek nie mających nic wspólnego z wykonaniem budżetu. W wyniku powyższej uchwały Rada Miasta na posiedzeniu w dniu 22 sierpnia 2013 roku podjęła uchwałę nr LVII/820/2013 o przeprowadzeniu referendum jak również uchwałę nr LVII/822/2013 o obniżeniu wynagrodzenia powódki we wszystkich wskazywanych przez nią częściach z podaniem jedynie lakonicznego uzasadnienia w postaci nieudzielenia absolutorium oraz konieczności przeznaczenia tych kwot na przeprowadzenie referendum. W wyniku tej uchwały wynagrodzenie powódki określone zostało na poziomie wynagrodzenia zasadniczego w kwocie 4500 zł i dodatku specjalnego w wysokości 20% wynagrodzenia zasadniczego bez przyznania powódce prawa do dodatku funkcyjnego. W ocenie powódki zmiana jej wynagrodzenia dokonana przez Radę Miejską jest całkowicie bezzasadna i prawnie wadliwa albowiem została podjęta z naruszeniem prawa. Naruszenie prawa, o którym pisze powódka przejawia się między innymi w braku zgody powódki na dokonanie obniżenia jej wynagrodzenia, braku zachowania przez

Radę Miasta okresu równego okresowi wypowiedzenia warunków płacy przy zmianie tych warunków jak również naruszenia zasad wynikających z treści art. 18 kodeksu pracy przejawiającym się w tym, iż przedmiotowa sytuacja w sposób niewątpliwy doprowadziła do sytuacji, w której Burmistrz będący przełożonym wszystkich pracowników zatrudnionych w Urzędzie Miasta i kierującym ich pracą otrzymywać będzie wynagrodzenie za pracę na poziomie nie rzadko równym a również i niższym niż jego podwładni. W przekonaniu powódki brak szczegółowego uzasadnienia uchwały Rady Miasta o obniżeniu jej wynagrodzenia jest również naruszeniem prawa. Posiada wiedzę na temat tego, iż zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie istnieje niespójne stanowisko w przedmiocie obniżania wynagrodzenia w trakcie trwania kadencji między innymi burmistrzom przez Rady Miasta i w temacie tym istnieje różnorodność orzeczeń zarówno Sądu Najwyższego, Naczelnego Sądu Administracyjnego jak i Sądów Okręgowych, Sądów Rejonowych oraz Wojewódzkich Sądów Administracyjnych. W ocenie powódki chociaż powyższa sprawa toczyć się będzie przed Sądem Pracy to pozostaje ona w przekonaniu, że problematyka ta winna być rozpatrywana w kontekście cywilno administracyjnym. Sztandarowymi w przekonaniu powódki w sprawie są wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 stycznia 2006 roku, II OSK 424/05 oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z 19 lutego 2004 r. II S.A./Gd 1171/01, w których stwierdza się, że bez zgody burmistrza nie można zmienić mu wynagrodzenia w trakcie kadencji oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 09 czerwca 2008 roku II PK 330/07, w którym stwierdza on, że można obniżyć wynagrodzenie bez zgody burmistrza. W powyższej kwestii Sąd Najwyższy opiera swoje stanowisko na tym, że do zmiany wynagrodzenia do stosunku pracy z wyboru nie stosuje się przepisów kodeksu pracy w tym i art. 42 kodeksu pracy. Powódka nie posiada wykształcenia prawniczego jednakże, wystarczająco długo ma kontakt z tą dziedziną aby zgodzić się całkowicie ze stanowiskiem krytycznym do tego wyroku Sądu Najwyższego. Przedstawione zostało ono w głosie do tego wyroku z 2009 roku OSNP z 2009 r nr 21-22 poz.278.

Głosowany wyrok oceniony został zdecydowanie krytycznie przez uznanie, że dla postawionej przez Sąd Najwyższy tezy wykładniowej brak jest jakiegokolwiek

podstawy normatywnej. Sąd Najwyższy wykracza tym samym poza swoje kompetencje, gdyż przy pomocy wykładni zmienia istniejące prawo, do czego nie jest uprawniony. Mamy tutaj do czynienia z typową normotwórczą działalnością Sądu Najwyższego, naruszającą, i to w sposób rażący, art. 7 Konstytucji RP. Rozstrzygnięcie to pokazuje ponadto, że skład orzekający SN nie rozumie istoty stosunku pracy. Wszystkie bowiem wyrażane przez Sąd Najwyższy tezy uzasadnienia głosowanego wyroku są błędne. W pełni był trafny zarzut skargi kasacyjnej dotyczący rażącego naruszenia art. 11 Kodeksu pracy. Zgodnie z tym przepisem, nawiązanie stosunku pracy oraz ustalenie warunków pracy i płacy, bez względu na podstawę prawną tego stosunku, wymaga zgodnego oświadczenia woli pracodawcy i pracownika. Wedle jednoznacznych poglądów doktryny prawa pracy art. 11 Kodeksu pracy dotyczy zarówno nawiązania stosunku pracy, jak i każdej jego zmiany (por. np. B. Wagner, *Kodeks pracy 2010 komentarz* pod red. B. Wagner, Gdańsk 2010, str. 53 ust. 14). Odmienny pogląd składu orzekającego Sądu Najwyższego jest całkowicie pozbawiony jakiegokolwiek racjonalnej argumentacji, gdyż stanowi zupełnie nonsensowną tezę, niemieszczącą się nawet w systematyce przepisów prawa pracy i utrwalonych, jednoznacznych kierunkach wykładniowych. Jak wynika z obowiązujących kierunków doktrynalnych i orzeczniczych, wpisujących się zresztą w istotę stosunku pracy jako elementu zobowiązaniowego dla obu jego stron, każda zmiana istotnego elementu stosunku pracy wymaga zgody pracownika lub wypowiedzenia zmieniającego (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21.10.2003 r. I PK 512/02, OSNP 2004/22/380, a także artykuły w serwisie pt. *Wypowiedzenie zmieniające 1-4* i zamieszczone tam orzecznictwo sądowe). Jakiś wyjątek, musiałby on wynikać z wyraźnego przepisu ustawy, a takiego przepisu *de lege lata* nie ma. Wobec tego już sam fakt rażącego naruszenia art. 11 Kodeksu pracy, bądź co bądź stanowiącego podstawową zasadę prawa pracy, jest wystarczający do tego, aby stwierdzić błędność głosowanego wyroku.

Warto w tym miejscu przypomnieć, jaki charakter prawny posiadają podstawowe zasady prawa pracy w aspekcie tworzenia przepisów szczególnych w stosunku do Kodeksu pracy. Otóż wedle Tadeusza Zielińskiego przepisy szczególnie w stosunku do Kodeksu pracy nie mogą zawierać postanowień, które byłyby sprzeczne z podstawowymi zasadami prawa pracy (por. T. Zieliński *Kodeks pracy – komentarz*, pod red. T. Zielińskiego, Warszawa 2000, str. 108). Podzielając ten

pogląd, który notabene nie został zakwestionowany w doktrynie prawa pracy, uznać trzeba, że tak ustawa o samorządzie gminnym jak i ustawa o pracownikach samorządowych nie mogą poprawnie zawierać regulacji prawnych, które np. nadawałyby radzie gminy prawo jednostronnego ustalania i zmieniania wynagrodzenia burmistrza, wywołujące skutki prawne bez zgody zainteresowanego pracownika. Art. 11 Kodeksu pracy, stanowiącym podstawową zasadę prawa pracy, byłaby przepisem niedopuszczalnym, bo sprzecznym z podstawową zasadą prawa pracy. W tych warunkach dalsze wywody świadczące o błędności głosowanego wyroku właściwie można by zakończyć.

Stan faktyczny jest jednak taki, że ani ustawa o samorządzie gminnym, ani ustawa o pracownikach samorządowych nie zawierają takich postanowień, które byłyby sprzeczne z art. 11 K.p., czyli nie ma przepisu ustawy, który pozwalałby na odstępstwo od omówionej podstawowej zasady prawa pracy. Sąd Najwyższy w swoim rozstrzygnięciu oparł się więc na jakimś nieistniejącym uregulowaniu prawnym i de facto przy pomocy swojej wykładni dokonał bezprawnie zmiany istniejącego stanu prawnego. Drugi istotny wątek głosowanego wyroku zakłada, że wobec ukształtowanego poglądu tak doktryny jak i orzecznictwa sądowego na temat tego, że art. 42 Kodeksu pracy nie znajduje zastosowania do stosunku pracy z wyboru, zdaniem SN oznacza przyzwolenie na to, aby tym pracownikom wolno było jednostronnie zmieniać wysokość wynagrodzenia poprzez jego podwyższenie jak i obniżenie. Twierdzenie to jest z gruntu fałszywe, gdyż tak jak nawiązanie stosunku pracy wymaga zgodnego oświadczenia woli obu stron stosunku pracy, tak samo takiego oświadczenia wymaga każda zmiana uzgodnionego warunku tego stosunku, jakim w przypadku wyboru jest bez wątpienia wynagrodzenie za pracę. Podwyższenie wynagrodzenia za pracę jest zwykle akceptowane przez pracownika w formie domniemania, natomiast obniżenie wynagrodzenia wymaga wyraźnego oświadczenia woli, gdyż w tym przypadku kwestia domniemania stosowana być nie może.

Prezentowanie przez Sąd Najwyższy poglądów wykładniowych sprzecznych z zobowiązaniowym charakterem stosunku pracy, bez wskazania wyraźnego przepisu ustawy pozwalającego na jednostronną zmianę istotnego warunku tego stosunku w postaci wynagrodzenia za pracę, jest szczególnie niepoprawne. Całkowicie pozornym argumentem jest przy tym niestosowanie do pracowników zatrudnionych

na podstawie wyboru art. 42 Kodeksu pracy, ponieważ w zakresie skutków niestosowania tego przepisu argumentacja logiczna prowadzi do przeciwnych wniosków. Mianowicie art. 42 Kodeksu pracy jest w stosunkach pracy wyjątkiem od cywilistycznej zasady, zgodnie z którą każdy warunek umowny, który ma ulec zmianie, wymaga zgody drugiej strony kontraktu. Wyjątków od zasady, a takim wyjątkiem jest art. 42 Kodeksu pracy, nie wolno przecież interpretować w sposób rozszerzający. Pogląd Sądu Najwyższego nie mieści się zatem w poprawnych kanonach wykładni prawa, w tym zarówno prawa pracy jak i prawa cywilnego, bez którego w zakresie podstawowych zasad prawo pracy funkcjonować nie może, o czym świadczy wyraźnie art. 300 Kodeksu pracy. Twierdzenie to jest z gruntu fałszywe, gdyż tak jak nawiązanie stosunku pracy wymaga zgodnego oświadczenia woli obu stron stosunku pracy, tak samo takiego oświadczenia wymaga każda zmiana uzgodnionego warunku tego stosunku, jakim w przypadku wyboru jest bez wątpienia wynagrodzenie za pracę.

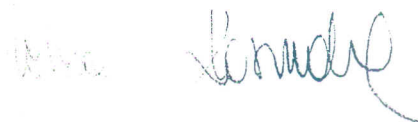
Podwyższenie wynagrodzenia za pracę jest zwykle akceptowane przez pracownika w formie domniemania, natomiast obniżenie wynagrodzenia wymaga wyraźnego oświadczenia woli, gdyż w tym przypadku kwestia domniemania stosowana być nie może. Prezentowanie przez Sąd Najwyższy poglądów wykładniowych sprzecznych z zobowiązaniowym charakterem stosunku pracy, bez wskazania wyraźnego przepisu ustawy pozwalającego na jednostronną zmianę istotnego warunku tego stosunku w postaci wynagrodzenia za pracę, jest szczególnie niepoprawne. Całkowicie pozornym argumentem jest przy tym niestosowanie do pracowników zatrudnionych na podstawie wyboru art. 42 Kodeksu pracy, ponieważ w zakresie skutków niestosowania tego przepisu argumentacja logiczna prowadzi do przeciwnych wniosków. Mianowicie art. 42 Kodeksu pracy jest w stosunkach pracy wyjątkiem od cywilistycznej zasady, zgodnie z którą każdy warunek umowny, który ma ulec zmianie, wymaga zgody drugiej strony kontraktu. Jeżeli więc w stosunku do pewnych grup pracowniczych, w tym do pracowników wykonujących pracę na podstawie wyboru, ustawodawca wyłączył, czy nie przewidział możliwości stosowania art. 42 Kodeksu pracy, to oznacza, że mamy do czynienia ze stosunkiem prawnym, którego zmiana w zakresie każdego warunku wymaga akceptacji drugiej strony.

Reasumując, głosowany wyrok w sentencji poprawnie powinien stwierdzać, że : obniżenie przez radę gminy wynagrodzenia burmistrza wymaga jego zgody.

Na marginesie zauważyć można, że głosowany wyrok stanowi swoisty przykład będący konsekwencją nieliczenia się z fundamentalnymi założeniami i podstawowymi zasadami charakterystycznymi dla danych gałęzi prawa. Takie orzekanie, wykraczające poza poprawne zasady wykładni, powoduje, że Sąd Najwyższy bezprawnie zmienia przy pomocy interpretacji istniejący stan prawny. Jest to niestety konsekwencja pozbawienia Trybunału Konstytucyjnego wydawania legalnej, wiążącej wykładni ustaw, co tym samym przyczynia się do niepotrzebnych sporów i jałowych dyskusji o rangach rozstrzygnięć Trybunału Konstytucyjnego i Sądu Najwyższego, nie przynosząc niczego korzystnego praktyce stosowania prawa. W państwie demokratycznym, uporządkowanym i prawnie sprawnym, musi być instrument prawny, przy pomocy którego można zabezpieczyć w skali powszechnej jednolitość stosowania prawa, a w Polsce od 1997 r., czyli od wejścia w życie obecnej Konstytucji, takiego instrumentu nie ma i to jest zasadnicza wada naszego systemu prawnego, przekładająca się w praktyce na totalny chaos prawny. Mamy bowiem poprawny wyrok NSA uznający, że zmiana wynagrodzenia wymaga zgody pracownika wykonującego pracę na podstawie wyboru, oraz drugi głosowany, przeciwny wyrok Sądu Najwyższego. Żaden z nich nie ma waloru powszechnie wiążącego, co sprawia, że kolejne rozstrzygnięcia mogą przybierać nadal takie dualistyczne kierunki, co w żadnym razie nie sprzyja praworządności, sprawiedliwości, ani poczuciu pewności stosowania prawa w demokratycznym państwie.

W tym miejscu powódka pragnie nadmienić, iż zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sadu Administracyjnego w Warszawie z dnia 18 czerwca 2013r. uchwała Rady Miejskiej w sprawie obniżenia wynagrodzenia Burmistrza w trakcie trwania kadencji winna być opatrzona bardzo szczegółowym uzasadnieniem tego obniżenia w przeciwnym razie nosi znamiona arbitralności i dowolności, a można jej przypisać również charakter polityczny co niewątpliwie nie jest zgodne ze standardami demokratycznego państwa prawa.

Mając to wszystko na uwadze powódka pozostaje w przekonaniu, że uchwała obniżająca jej wynagrodzenie została podjęta z naruszeniem prawa i dlatego wnosi i wywodzi jak na wstępie.

Załącz.

1. Pozew x 2
2. uchwała Rady Miasta z 3 lutego 2011 r.
3. uchwała Rady Miasta z 22 sierpnia 2013 r.
4. nagranie z posiedzenia Rady Miejskiej z dnia 22 sierpnia 2013 r.